

Wraak

Wraak

Jeroen Metz

Schrijver: Jeroen Metz
Coverontwerp: Jeroen Metz

ISBN: 9789464851861

© Jeroen Metz

1

Sommige legendes of mythes lijken bijna te absurd om waar te zijn. Niemand gelooft ze eigenlijk, maar ze blijven toch op de een of andere manier bestaan omdat er ook geen enkele reden aangevoerd kan worden waarom de legende níét zou kunnen bestaan: min of meer vergelijkbaar met het mysterie van het Loch Nessmonster. De legende van Sedah was zo'n legende.

Lucinda Sedah (echtgenote van Vinicius Sedah) was een vrouw van adellijke afkomst, die leefde van 1356 tot 1442. Voor die tijd haalde ze een zeer hoge leeftijd, wat mede kwam door de bijna obsessieve manier waarop ze met haar gezondheid omging: ze dronk nooit alcohol (dat voor de mensen van hoge komaf toch in overvloed beschikbaar was), ze rookte niet, ging iedere avond stipt om negen uur slapen, om vervolgens iedere ochtend bij zonsopkomst haar bed weer te verlaten. Ze hield er een strikt dieet van onder andere peulvruchten, zuivel en noten op na, wat als doel had om haar gezondheid altijd op peil te houden. In haar hele 82-jarige bestaan was ze

op één kleine neusverkoudheid na nooit ziek geweest. Desondanks sprak men tot jaren na haar dood over Lucinda Sedah alsof ze de duivel in eigen persoon was. Dat had allesbehalve te maken met haar karakter, want Sedah was geliefd onder de bevolking van Warwick. Het had ook niet te maken met haar eerste man die haar al op jonge leeftijd verliet, want iedereen stond unaniem achter Lucinda, terwijl haar vreemdgaande man werd verguisd en verbannen.

Nee, de ware reden dat Lucinda Sedah tot duivelse krachten in staat werd geacht, was het feit dat ze in Budbrooke (haar vaste sociale contacten woonden hier) werd gesignaleerd door de dochters van een van haar vriendinnen. Tot op heden was de meest geopperde reden daarvoor dat ze wraak wilde nemen op haar tweede man, die haar dochter op lugubere wijze had omgebracht toen ze nog maar elf jaar was. Geruchten leidden tot nog meer geruchten, tot niemand echt meer precies wist wat er nu écht gebeurd was en het verhaal zijn eigen leven ging leiden. De geschiedenis bleef de mensen echter boeien, waardoor het tot op de dag van vandaag een legendarisch verhaal bleef. Een legende. Dit alles gebeurde in 1670. Twintig jaar na haar dood...

2

Als je erover nadacht, wat waren dan de beste jaren in je leven? Mason Breeks had wellicht pas zeventien levensjaren op de teller staan, maar zijn huidige levensjaar stond absoluut bovenaan: zijn aanmelding op de University of Oxford was al rond, op het moment dat vele van zijn klasgenoten nog niet eens in hun aanmeldingsproces zaten. Ondanks het feit dat hij een jaar jonger was dan al zijn klasgenoten was hij cijfermatig nog steeds de beste van de klas, met ruim een negen gemiddeld. Hoewel je zou verwachten dat hij hierdoor als nerd zou worden gezien, was het tegendeel waar: hij was een van de populairdere leerlingen op het Aylesford. Tel daar nog zijn lieve vriendinnetje Amy bij op en zijn leven was perfect.

“Mase!”

Mason draaide zich om en keek in het verhitte gezicht van Darryl McKenny. Darryl was zijn grootste vriend, als sinds hij zich kon herinneren: hun ouders waren bevriend geraakt op de middelbare school en toen zij kinderen kregen, werden die al snel vrienden. Het ene jaartje dat Mason ouder was, had

noch voor Darryl, noch voor Mason van begin af aan niet uitgemaakt.

“Mase! De uitslagen van wiskunde en Engels zijn er!”

Voordat Mason ook maar antwoord kon geven, was Darryl alweer gevlogen. Rustig liep hij in de richting van het kantoortje van directeur Ward, waar de lijsten inderdaad al op de deur waren geplakt en Darryl hem al stond op te wachten als een hond die graag uitgelaten wilde worden.

Hij zocht zijn naam op het formulier en liep weer weg, zonder enige emotie op zijn gezicht te tonen, puur om Darryl te jennen.

“En? En?”

“Een 9,8 voor Engels. En een 9,6 voor wiskunde.”

Mason grijnsde, hierbij een opmerkelijk mooi gebit ontblotend. De jongen was wellicht te typeren als een nerd, maar hij was absoluut niet lelijk. Knap zou je hem ook niet direct kunnen noemen, maar een alles beetje daartussenin kwam wellicht het dichtste in de buurt. Populair bij de meisjes was hij altijd wel geweest, maar zelf had hij daar nooit echt naar omgekeken. Totdat hij Amy ontmoette, nu tweeënhal jaar geleden.

“Ik had het kunnen weten, oude baas. Ik ben ook tevreden hoor. Zesje voor Engels en een acht voor wiskunde.”

“Een zesje maar? Maar je spreekt toch al Engels?”

Mason kon de halflage boekentas die naar zijn hoofd werd geslingerd maar net ontwijken, waarna hij grijnzend in het eveneens grijnzende gezicht van zijn beste vriend keek.

“Doe je een beetje voorzichtig met mijn vriendje?” klonk een stem van achter Darryl. Hij draaide zich om en keek in de lachende blauwe ogen van Amy.

“Natuurlijk. Het spijt me”, zei Darryl lachend en hij maakte een buiging.

Amy stak haar middelvinger naar hem op en zoende haar vriend op zijn mond. Twee jaar waren ze nu samen en Mason vond haar nog steeds even leuk als de dag dat ze als nieuwe leerling in zijn klas werd geïntroduceerd. Haar ouders waren samen met haar verhuisd vanwege de nieuwe baan van haar vader, waardoor ze van Northampton naar Warwick was verhuisd. Het had slechts een maand geduurd voordat Amy en Mason met elkaar op date gingen en niet veel daarna hadden ze een relatie. Darryl en Amy konden het ook meteen heel goed met elkaar vinden, zodat het groepje vrienden vaak met zijn vieren op pad ging

(Amy's beste vriendin Brooke ging ook bijna altijd mee).

Zo ook nu. Darryl stelde voor een drankje te gaan doen in het centrum, waar Amy en Mason wel voor te vinden waren. Het centrum was klein, maar gezellig. En zeker met dit weer was het een aangename bezigheid om er op een terras te zitten en naar de voorbijtrekkende mensenmassa te kijken.

“Nou, kom op. Ik trakteer.”

“Dat laat ik me geen twee keer zeggen!” zei Darryl, terwijl hij Mason en Amy achternaliep.

3

Mason, Darryl, Amy en de later aangesloten Brooke spreidden samen het picknickkleed uit. Het was inmiddels wat afgekoeld doordat de zon al enige tijd achter de wolken was verdwenen maar eigenlijk maakte dat de temperatuur er alleen maar aangenamer op. Het Sint Nicolas' Park was niet zo afgeladen vol als de afgelopen dagen, maar menig middelbare scholier, student of echtpaar had er een plekje opgezocht, waardoor het gezellig druk was. Doordat het verboden was om je fietsend in het park te begeven (de fiets aan de hand mocht dan weer wel), had je ook geen overlast van fietsers die het park als kortere route naar hun eindbestemming wilden gebruiken.

Amy en Mason pakten de picknickmand uit, die zij geheel hadden ingepakt: sandwiches, worstjes, spek, eieren, bagels, scones, sinaasappelsap en een thermoskan thee. Eigenlijk hadden ze al eerder iets willen doen met zijn vieren, maar doordat de afgelopen weken op school zo verschrikkelijk druk waren geweest, waren ze er nog niet eerder aan

toegekomen. Nu liep het echter tegen het einde van het schooljaar en hadden ze allemaal hun laatste toetsen gehad. Amy en Mason zouden gemakkelijk slagen. Darryl normaal gezien ook wel. Voor Brooke zou het nog wel even spannend worden, aangezien geschiedenis niet haar beste vak was en ze daar haar cijfer nog niet voor wist. Maar normaal gezien zou ook zij het wel moeten redden, zodat ze samen met Darryl naar de University of Cambridge zouden gaan. De verhouding tussen Brooke en Darryl was in het verleden wel wat ongemakkelijk geweest, doordat Brooke gevoelens had voor Darryl, iets wat niet wederzijds was: hij zag haar slechts als een heel goede vriendin. Uiteindelijk had Brooke zich daar echter bij neergelegd en sindsdien waren beiden gewoonweg heel goede vrienden.

“Wanneer gingen jullie nu ook alweer op vakantie?” vroeg Darryl.

“Drie augustus. Bijna dus. Jullie allebei nog steeds geen vakantieplannen, toch? Of heb ik in de tussentijd iets gemist?”

Amy keek Darryl en Brooke vragend aan.

“Ik in ieder geval niet. Dat wil zeggen, tenzij mijn ouders nog op het laatste moment weg zouden gaan of zo. Misschien dat ik dan nog meega.”

“Ik ga ook niet”, zei Darryl. “maar dat vind ik niet erg hoor, lekker een beetje knallen in de winkel.”

De vader van Darryl had sinds jaar en dag een ijzerwarenwinkel, waar Darryl ook regelmatig de armen uit de mouwen stak. Hij had nooit voor enig zomerbaantje hoeven te solliciteren. Zijn ouders verplichtten hem absoluut nergens toe, maar als hij tijd had en wat wilde bijverdienen, kon Darryl altijd bij zijn vader aankloppen.

“Snap ik ja. Ik zeg, we proosten op de vakantie.”

“Proost!”

“Proost!”

“Proost!”

Het was pas tegen het vallen van de avond en het aangaan van de eerste straatlantaarns dat ze het picknickkleed weer opborgen en ieder uiteindelijk zijn eigen weg vervolgde naar huis.

4

Warwick Mansion, of Warwick Madhouse, zoals het door de plaatselijke bevolking meestal werd genoemd, stond er minder lang dan je in eerste instantie zou vermoeden. Vanaf de buitenkant zag het grote landhuis eruit alsof het uit een periode rond de renaissance stamde, maar het werd toch echt pas in 1893 gebouwd. Deze vervallen uitstraling had enerzijds te maken met de ligging: doordat het letterlijk overschaduwd werd door enkele knoestige eiken, lag het nooit helemaal in de zon. Anderzijds kwam het lugubere karakter van de woning ook door het onderhoud dat er de afgelopen decennia aan het landhuis was besteed, of beter gezegd: niet was besteed. De scharnieren van de luiken aan de voorkant hadden op veel plekken losgelaten waardoor de luiken scheef hingen, de verf was op veel plekken afgebladderd en meerdere ruiten waren in de loop der jaren ingeslagen of op andere manieren vernield. Het was dan ook geen verrassing voor de inwoners van Warwick dat de woning een jaar of twintig geleden als